

7

Repertoriumnummer 2023/ 1452
Datum van uitspraak 1 juni 2023
Rolnummer 2022/AB/288
Beslissing waartegen beroep 21/1074/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00003325246-0001-0022-01-01-1



SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2° (b) Ger.W.)

M RRN , wonende te :
appellant,
in persoon verschenen en bijgestaan door mr. VOLDERS Sigried, advocaat loco mr. JACQUES
Eric, advocaat met kantoor te 1050 Brussel, G. Brugmannplein 12/1

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING (hierna: "**RVA**"),
Openbare instelling, ON 0206.737.484, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VERDICKT Joyce, advocaat, loco mr. SWENNEN Remi, advocaat
te 1502 LEMBEEK, Dokter Spitaelslaan, 122

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7^{de} kamer op 28 februari 2022 (AR 21/1074/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen door de griffie op 7 april 2022
- de conclusies en de stukken neergelegd voor de beide partijen.



1 FEITEN, RECHTSPLEGING en VORDERING

1.1

De heer M was in 2020 tewerkgesteld als arbeider bij Autogrill België (horeca).

Op 20 oktober 2020 maakte zijn uitbetalingsinstelling ACV Vilvoorde een “formulier C3.2-WERKNEMER-CORONA” over aan de RVA (zie stuk door de RVA overgemaakt aan de Advocaat-generaal, nr. 17 in het proceduredossier). Met dit formulier vroeg de heer M uitkeringen tijdelijke werkloosheid aan vanaf 14 september 2020.

Op 21 oktober 2020 richtte de heer M de besloten vennootschap “SM Luxury Cars” (ondernemingsnummer 0756.963.353) op met een aanvangsvermogen van 10.000,00 euro. De heer M tekende bij de oprichting onmiddellijk in geld in op de 100 aandelen voor de prijs van 100 euro per stuk (zie oprichtingsakte neergelegd op 23 oktober 2020, in stuk 1 RVA). De heer M werd benoemd tot niet-statutair bestuurder voor een onbepaalde duur. Vanaf 23 oktober 2020 sloot de heer M zich aan bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige in bijberoep (bijdragereeks D) (zie “Consultatie algemeen repertorium van de zelfstandige arbeiders” in stuk 1 RVA).

In het voorjaar 2021 startte de RVA met een onderzoek inzake mogelijke uitkeringsfraude door de heer M. De RVA had immers vastgesteld dat de heer M sinds 23 oktober 2020 bestuurder was in de vennootschap SM Luxury Cars. (stuk 1 RVA)

Op 2 juni 2021 werd de heer M door de RVA uitgenodigd om zijn schriftelijk verweer uiteen te zetten (stuk 2 RVA):

“[...]

Waarom wordt u uitgenodigd om uw verweer schriftelijk uiteen te zetten?

Uit een controleonderzoek blijkt dat u geen aangifte deed van de zelfstandige activiteit die u uitoefent tijdens uw werkloosheid. De eventueel ten onrechte ontvangen werkloosheidsuitkeringen dienen te worden teruggevorderd, en dit vanaf 23.10.2020. [...]”

De heer M reageerde niet op deze uitnodiging.

Op 1 juli 2021 volgde de bestreden beslissing (stuk 3 RVA):

“[...]

Waarover gaat deze brief?

PAGE 01-00003325246-0003-0022-01-01-4



Met deze brief deel ik u mee dat ik heb besloten:

- *om u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 23.10.2020 (artikelen 44, 45 en 48 van het koninklijk besluit van 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering);*
- *om de uitkeringen die u onrechtmatig ontving vanaf 23.10.2020 terug te vorderen (artikel 169 van het voormeld koninklijk besluit);*
- *u een verwittiging te geven omdat u een verplichte verklaring niet heeft afgelegd (artikels 153 en 157bis, §1 van het voormeld koninklijk besluit);*

Op welke redenen steunt deze beslissing?

- ***Wat betreft de uitsluiting op grond van de artikelen 44 en 45 van het voormeld koninklijk besluit:***

De reglementering voorziet dat de werkloze zonder arbeid en zonder loon moet zijn om uitkeringen te kunnen genieten (artikel 44).

Wordt onder andere beschouwd als arbeid: de activiteit verricht voor zichzelf die kan worden ingeschakeld in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewoon beheer van het eigen bezit (artikel 45, eerste lid, 1°).

Uit een onderzoek door onze controledienst blijkt dat u, terwijl u uitkeringen genoot voor de uren van tijdelijke werkloosheid (toepassing van de artikelen 106 tot 108 van het voormeld koninklijk besluit), vanaf 23.10.2020 een zelfstandige activiteit verricht. Inderdaad, u bent bestuurder van de onderneming SM Luxury Cars, gekend onder het ondernemingsnummer 0756.963.353.

Deze activiteit kan worden ingeschakeld in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en is niet beperkt tot het gewoon beheer van uw eigen bezit. De activiteit die u heeft verricht, moet dus worden beschouwd als arbeid in de zin van artikel 45.

Daar u vanaf 23.10.2020 niet zonder arbeid was, kan u geen uitkeringen genieten voor de voormelde arbeidsperiode.

[...]"

Eveneens op 1 juli 2021 werd hem het bedrag meegedeeld dat uit hoofde van onterecht genoten werkloosheidsuitkeringen teruggevorderd werd voor de maanden oktober 2020,



november 2020, december 2020, januari 2021, februari 2021 en april 2021, nl. 7.959,96 euro (stukken 4 en 5 RVA).

Op 9 augustus 2021 verzocht de heer M de RVA om de beslissing te herzien. De herziening werd evenwel geweigerd op 25 oktober 2021 (stuk 6 RVA):

“Geachte heer M

U ontving uitkeringen als tijdelijk werkloze vanaf 14.09.2020. U startte met een zelfstandige activiteit vanaf 23.10.2020 zonder hiervan aangifte te doen.

U was nochtans verplicht om hiervan aangifte te doen.

De versoepelingsmaatregelen waren niet op u van toepassing aangezien u de zelfstandige activiteit niet heeft uitgeoefend in de 3 maanden voordat u voor het eerst tijdelijk werkloos werd ingevolge het coronavirus.

U startte uw zelfstandige activiteit nadat u reeds uitkeringen had ontvangen, waardoor u dus verplicht was om aangifte te doen.

U haalt geen nieuwe elementen aan die een herziening van de beslissing rechtvaardigen.

De beslissing van 01.07.2021 blijft dus behouden.

[...]”

Op 18 november 2021 werd hem nog een bijkomende terugvordering meegedeeld voor de maanden maart 2021 en mei 2021, voor een bedrag van 3.499,62 euro (stukken door de RVA overgemaakt na vraagstelling door de advocaat-generaal, zie stuk 21 proceduredossier; zie ook stuk 7 RVA).

1.2

Met een verzoekschrift dat neergelegd werd op 28 september 2021 tekende de heer M beroep aan bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel. De zaak werd daar ingeschreven onder het rolnummer AR 21/1074/A. Hij wenste dat de beslissing van de RVA vernietigd zou worden.

Met een vonnis van 28 februari 2022 verklaarde de arbeidsrechtbank zijn vordering ontvankelijk, maar ongegrond. De beslissing van de RVA van 1 juli 2021 werd door de arbeidsrechtbank integraal bevestigd. Overeenkomstig art. 1017, 2^{de} lid Ger.W. werd de RVA veroordeeld tot de kosten van het geding.

1.3

De heer M kon zich niet neerleggen bij dit vonnis en heeft hoger beroep aangetekend met een verzoekschrift dat op 7 april 2022 werd ontvangen op de griffie van het arbeidshof



te Brussel. Zijn vordering, zoals geformuleerd in zijn enige conclusie neergelegd op 15 november 2022, luidt:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Bijgevolge, het eerste vonnis teniet te doen en, opnieuw rechtsprekend over de oorspronkelijke vordering van conluant:

In hoofddorde, het terug te betalen bedrag te herleiden tot het bruto bedrag van de inkomsten die conluant genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen; de zaak naar de rol te verzenden, in afwachting van de aanslagbiljetten van conluant voor de jaren 2021 en 2020 (inkomsten van 2020 en 2021);

In ondergeschikte orde, het terug te betalen bedrag te herleiden tot 7.085,55-€;

In elk geval, aan conluant betalingstermijnen toekennen;

De RVA te horen veroordelen tot de kosten van de procedure, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding op het basisbedrag.”

1.4

De partijen hebben gepleit op de openbare zitting van 6 april 2023, waarna de debatten werden gesloten. Mevrouw Van den Brande, Advocaat-generaal, werd gehoord in haar mondeling advies, waarop door de raadsman van de RVA nog gerepliceerd werd. Vervolgens werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 4 mei 2023. De uitspraak werd vervolgens verdaagd tot op heden.

2 ONTVANKELIJKHEID

Overeenkomstig art. 1051 Ger.W. bedraagt de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen een vonnis, één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan overeenkomstig art. 792, tweede en derde lid Ger.W. Overeenkomstig art. 792, al. 2 Ger.W. wordt voor de zaken opgesomd in art. 704, § 2 Ger.W. het vonnis binnen de acht dagen bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de partijen. De huidige betwisting valt onder de toepassing van art. 704, § 2 Ger.W. Overeenkomstig art. 53bis Ger.W. begint, wanneer de kennisgeving gebeurd is bij gerechtsbrief, de beroepstermijn te lopen vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde.

Het vonnis van de arbeidsrechtbank werd op 7 maart 2022 bij gerechtsbrief aan de partijen verstuurd. Uit het rechtsplegingsdossier van de arbeidsrechtbank blijkt dat deze



gerechtsbrief op de woonplaats van de heer M. , werd aangeboden op 9 maart 2022. Het beroep dat door hem werd aangetekend op 7 april 2022 is bijgevolg tijdig.

Het verzoekschrift voldoet eveneens aan de vormvoorschriften van art. 1057 Ger.W.

Het hoger beroep van de heer M. is zodoende tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

3 BEOORDELING

3.1

De heer M. genoot sinds 14 september 2020 werkloosheidsuitkeringen als tijdelijk werkloze.

Om te kunnen genieten van werkloosheidsuitkeringen moet de werkloze zowel toelaatbaarheids- als toekenningsvoorwaarden vervullen. De toekenningsvoorwaarden worden geregeld door Hoofdstuk III van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna "Werkloosheidsbesluit"), waarvan Afdeling 1 de titel draagt "onvrijwillig zonder arbeid en zonder loon zijn". Het eerste artikel binnen deze afdeling, dit is het artikel 44, bepaalt: "Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn."

Deze bepaling geldt zowel voor volledig werklozen als voor tijdelijk werklozen.

Wordt volgens het artikel 45, 1^{ste} lid Werkloosheidsbesluit voor de toepassing van het artikel 44 als "arbeid" beschouwd:

"1° de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit;

2° de activiteit verricht voor een derde, waarvoor de werknemer enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdragen."

De uitoefening van een mandaat in een vennootschap is een "activiteit verricht voor zichzelf" (art. 45, 1^{ste} lid, 1° Werkloosheidsbesluit) en geen "activiteit verricht voor een derde" (art. 45, 1^{ste} lid, 2° Werkloosheidsbesluit) (zie en vgl. Cass. 2 maart 1998, S970076N, <https://juportal.be>; Cass. 22 oktober 2001, S000108F, <https://juportal.be>; Cass. 12 december 2016, S.13.0022.F, <https://juportal.be>). Het feit dat een persoon bekleed is met een bestuursmandaat in een commerciële vennootschap doet in hoofde van deze persoon het -weerlegbaar- vermoeden ontstaan dat deze effectief een zelfstandige activiteit uitoefent (art. 3 §1, 4^{de} lid van het KB nr. 38 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen). Dergelijk mandaat kan niet gecumuleerd worden met het genot van



werkloosheidsuitkeringen, zowel deze die men ontvangt als volledig werkloze als deze die ontvangen worden als tijdelijk werkloze.

In dit geval staat vast dat de heer M. vanaf 21 oktober 2020 in de oprichtingsakte van de besloten vennootschap SM Luxury Cars, die werd neergelegd op 23 oktober 2020, benoemd werd tot (enige) bestuurder van deze vennootschap. Hij is tevens de enige aandeelhouder van deze vennootschap.

Dat de heer M. benoemd werd tot zaakvoerder in de vennootschap SM Luxury Cars, doet vermoeden dat hij in deze vennootschap effectief een activiteit heeft ontplooid. De heer M. weerlegt dit vermoeden niet. Dat de vennootschap geen of weinig winst gemaakt heeft, betekent niet dat de heer M. er geen activiteiten in zou hebben ontwikkeld. Ook het feit dat de heer M. mogelijk geen inkomsten genoten heeft uit zijn mandaat is irrelevant (zie en vgl. Cass. 3 januari 2005, S.04.0091F, <https://juportal.be>). In het kader van de werkloosheidsreglementering is inzake arbeid voor zichzelf immers niet vereist dat er effectief inkomsten uit gehaald worden of dat er winst gemaakt wordt. Het volstaat dat er een activiteit verricht wordt voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het louter beheer van eigen bezit. Ten overvloede kan trouwens opgemerkt worden dat de heer M. de totaliteit van de aandelen van de vennootschap bezit en de realisatie van het maatschappelijk doel hem uiteraard (ook) langs die weg inkomsten oplevert of kan opleveren.

De heer M. heeft zodoende ontegensprekelijk arbeid verricht tijdens de periode dat hij uitkeringen genoot als tijdelijk werkloze.

3.2

In afwijking van het principeel verbod om arbeid te verrichten tijdens een periode van (tijdelijke of volledige) werkloosheid, voorziet art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit het volgende:

“De werkloze die op bijkomstige wijze een activiteit uitoefent in de zin van artikel 45, niet bedoeld in artikel 48bis, kan mits toepassing van artikel 130, uitkeringen genieten op voorwaarde dat :

- 1° hij daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag;*
- 2° hij deze activiteit reeds uitoefende terwijl hij tewerkgesteld was als werknemer, en dit ten minste gedurende de drie maanden voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag; deze periode wordt verlengd met de periodes van tijdelijke werkloosheid in het hoofdberoep en met de periodes van werkverhindering ingevolge overmacht;*
- 3° hij deze activiteit voornamelijk verricht tussen 18 u en 7 uur. Deze beperking geldt niet voor de zaterdagen en de zondagen, en voor de tijdelijk werkloze, evenmin voor de dagen waarop hij in zijn hoofdberoep gewoonlijk inactief is;*
- 4° het geen activiteit betreft :*



- a) *in een beroep dat alleen na 18 uur wordt uitgeoefend;*
- b) *in een beroep dat valt onder het hotelbedrijf, met inbegrip van de restaurants en de drankgelegenheden, of onder de vermaakondernemingen, of het geen activiteit betreft als leuider, reiziger, verzekeringsagent of -makelaar, tenzij de activiteit van gering belang is;*
- c) *die, krachtens de wet van 6 april 1960 betreffende de uitvoering van bouwwerken, niet verricht mag worden.” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)*

Uit deze bepalingen volgt dat wanneer de werkloze een activiteit uitoefent die als bijkomstig kan beschouwd worden, deze werkloze – mits een aantal andere vereisten te vervullen- die activiteit kan cumuleren met werkloosheidsuitkeringen en dit volgens een formule die voorzien wordt in art. 130 Werkloosheidsbesluit. Uit de gebruikte formulering blijkt bovendien dat de voorwaarden 1° tot 4° cumulatief vervuld moeten worden door de werkloze wil hij desgevallend in aanmerking komen voor de in art. 48 §1 voorziene versoepeling op art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Zo de werkloze één van deze voorwaarden niet vervult, verliest hij het recht op de werkloosheidsuitkeringen (zie en vgl. Cass. 27 april 1992, N-19920427-11, <https://juportal.be>; Cass. 7 september 1998, S980030N, <https://juportal.be>). De tekst van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit voorziet immers uitdrukkelijk dat de werkloze de uitkeringen maar “*kan [...] genieten op voorwaarde dat [...]*”. Dat de andere voorwaarden van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit misschien wel vervuld zijn, doet daaraan geen afbreuk.

Eén van de voorwaarden om een activiteit te kunnen uitoefenen met behoud van uitkeringen, is dat men deze activiteit reeds uitoefende tijdens de tewerkstelling als werknemer (art. 48 §1, 2°) en dat daarvan aangifte gedaan wordt bij de uitkeringsaanvraag (art. 48 §1, 1°). Een andere voorwaarde is dat de activiteit enkel op bepaalde tijdstippen wordt uitgeoefend (art. 48 §1, 3°).

Omwille van het uitbreken van de coronacrisis midden maart 2020, werden evenwel een aantal regels met betrekking tot het uitoefenen van een bijkomende activiteit tijdens een periode van tijdelijke werkloosheid versoepeld. In dat verband bepaalt art. 1 van het KB van 22 juni 2020 betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus (BS 25 juni 2020¹):

¹ De volledige titel van het KB luidt: KB betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van de artikelen 12 en 16 van het koninklijk besluit van 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit.



“In afwijking van artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, kan de tijdelijk werkloze voor de periode van 1 februari 2020 tot en met 30 juni 2020, zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 48, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit, met behoud van het recht op uitkeringen op bijkomstige wijze een activiteit uitoefenen, voor zover hij deze bijkomstige activiteit reeds uitoefende in de loop van de drie maanden, gerekend van datum tot datum, voorafgaand aan de eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld.” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

Dit artikel trad (retroactief) in werking op 1 februari 2020 (art. 8 KB 22 juni 2020).

Met deze bepaling was het dus mogelijk om in de periode van 1 februari 2020 tot en met 30 juni 2020 inkomsten uit een bijkomstige activiteit als werknemer of zelfstandige tijdens de periode van tijdelijke werkloosheid te cumuleren met de werkloosheidsuitkeringen zonder dat er bij de uitkeringsaanvraag aangifte gedaan werd van deze activiteit. Ook de voorwaarde dat de activiteit enkel op bepaalde tijdstippen werd uitgeoefend en dat bepaalde activiteiten uitgesloten werden, viel tijdelijk weg. De enige voorwaarde die nog gold was dat de bijkomstige activiteit reeds werd uitgeoefend in de loop van de drie maanden voorafgaand aan de eerste dag van tijdelijke werkloosheid.

Met een KB van 15 juli 2020 tot verlenging van de maatregelen genomen op het vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (I) (BS 17 juli 2020) werd de datum van “30 juni 2020” vervangen door “31 augustus 2020” (art. 6 KB 15 juli 2020). Het art. 1 werd bovendien aangevuld met een tweede lid: *“Het eerste lid blijft evenwel van toepassing na 31 augustus 2020 voor de tijdelijke werklozen van de ondernemingen en de sectoren die uitzonderlijk hard zijn getroffen door de coronacrisis, in de periode tot en met 31 december 2020.”* Er werd bepaald dat het besluit uitwerking heeft vanaf 30 juni 2020 (art. 16 KB 15 juli 2020).

Met een KB van 22 december 2020 tot uitbreiding en verlenging van de maatregelen genomen op vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (BS 11 januari 2021) werd in het eerste lid van art. 1 van het KB van 22 juni 2020 een nieuwe periode toegevoegd na de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020, nl. de periode “1 oktober 2020 tot en met 31 maart 2021”. Het tweede lid werd -logisch- opgeheven (art. 4). Er werd bepaald dat het besluit uitwerking heeft vanaf 1 oktober 2020 (art. 9).

In deze staat het vast dat de heer M de zelfstandige activiteit die hij opstartte vanaf 21 oktober 2020 niet bij de RVA heeft aangegeven.

Hij was hiertoe nochtans verplicht aangezien hij niet kon genieten van de versoepeling inzake de aangifteplicht die gold voor tijdelijk werklozen vanaf 1 februari 2020. Zoals hoger reeds aangegeven, genoot de heer M uitkeringen als tijdelijk werkloze vanaf 14



september 2020. Hij richtte pas op 21 oktober 2020 zijn vennootschap op, werd toen ook benoemd tot bestuurder en was vanaf 23 oktober 2020 bij een sociaal verzekeringsfonds aangesloten als zelfstandige in bijberoep. Het staat dus onbetwistbaar vast dat hij deze activiteit nog niet uitoefende in de loop van de 3 maanden voorafgaand aan de eerste dag waarop hij tijdelijk werkloos werd gesteld. Hij startte zijn zelfstandige activiteit maar op nadat hij tijdelijk werkloos werd gesteld. Zodoende voldoet hij niet aan de voorwaarde die in art. 1 van het KB van 22 juni 2020 gesteld wordt om te kunnen genieten van de tijdelijke versoepeling, met name geen verplichting tot aangifte, inzake de regels met betrekking tot het uitoefenen van een bijkomende activiteit tijdens de periode van tijdelijke werkloosheid.

Bijkomend merkt het arbeidshof op dat inzake art. 48 §1bis Werkloosheidsbesluit waarnaar de heer M in zijn conclusie verwijst, tijdens de coronacrisis geen versoepeling voorzien werd voor wat betreft de verplichting tot voorafgaande aangifte. Het art. 48 §1bis Werkloosheidsbesluit betreft de zgn. “springplank naar zelfstandige”. Deze bepaling laat werklozen toe om met behoud van werkloosheidsuitkeringen een zelfstandige activiteit op bijkomstige wijze te verrichten gedurende een periode van 12 maanden. Naast het feit dat het moet gaan om een zelfstandige activiteit die “op bijkomstige wijze” wordt uitgeoefend, moet cumulatief, dit wil zeggen tesamen, voldaan zijn aan 4 andere voorwaarden, waarvan één de voorafgaandelijke aangifte betreft met de vraag te kunnen genieten van dit voordeel. Zo de heer M van deze bepaling gebruik had willen maken, dan had hij sowieso in alle geval, voorafgaand de toepassing ervan moeten aanvragen.

3.3

Door mevrouw de Advocaat-generaal werd een kopie bijgebracht van het arrest dat op 9 februari 2023 door dit arbeidshof en deze kamer (in een andere samenstelling) werd gewezen (AR 2022/AB/318; zie proceduredossier stuk nr. 19). Het betrof hier een werknemer die vanaf 20 maart 2020 tijdelijke werkloosheidsuitkeringen ontving en die op dezelfde datum een bijkomstige zelfstandige activiteit opstartte zonder daarvan aangifte te doen. In die zaak oordeelde het arbeidshof dat met toepassing van art. 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde er geen terugvordering kon plaatsvinden voor de uitkeringen die ontvangen werden in de periode van 20 maart 2020 tot en met 31 mei 2020 aangezien het arbeidshof van oordeel was dat de informatie die de RVA verstrekke onduidelijk en onvolledig was en niet afdoende om de werknemer correct te informeren over zijn recht op uitkeringen en de formaliteiten die hij diende te vervullen.

Het arbeidshof is evenwel van oordeel dat in de huidige zaak een dergelijke redenering geen toepassing kan vinden. Waar in de beginperiode van de coronacrisis (voorjaar 2020) mogelijk nog geredeneerd kan worden dat er onduidelijkheid bestond en tegenstrijdige informatie gegeven werd (temeer daar het KB waarmee de versoepelingen tijdens een periode van tijdelijke werkloosheid werden mogelijk gemaakt maar op 22 juni 2020 tot stand kwam), kan zulks onmogelijk nog aanvaard worden ná de publicatie van het desbetreffende KB. Vanaf 25 juni 2020 zijn de omstandigheden waarin men kan afwijken van de verplichting om voorafgaandelijk aangifte te doen van een activiteit die men wenst te cumuleren met



tijdelijke werkloosheidsuitkeringen duidelijk vastgelegd in de toepasselijke regelgeving. Uit niets blijkt dat met betrekking tot de periode waarvoor de heer M uitkeringen als tijdelijk werkloze aanvraag, nl. uitkeringen vanaf 14 september 2020, en hij zijn zelfstandige activiteit opstartte, nl. 21 oktober 2020, er voor wat betreft de toegelaten activiteiten en de terzake geldende formaliteiten nog onduidelijkheid bestond en tegenstrijdige informatie gegeven werd. Waar uit het arrest dat in de zaak AR 2022/AB/318 gewezen werd, blijkt dat in die zaak er stukken werden bijgebracht door de partijen waaruit effectief op te maken viel dat er onduidelijke en tegenstrijdige informatie gegeven werd, liggen in de huidige zaak dergelijke stukken in het geheel niet voor.

In het arrest dat door mevrouw de Advocaat-generaal werd bijgebracht, werd ook verwezen naar het feit dat er geen formulier C1 moest ingediend worden en er enkel gebruik gemaakt moest worden van een vereenvoudigd aanvraagformulier inzake tijdelijke werkloosheid. Waar de aandacht van de werkloze mogelijk in het bijzonder gevestigd wordt op het feit dat hij aangifte moet doen van de uitoefening van een zelfstandige activiteit tijdens de werkloosheid doordat bij het formulier C.3.2 in principe ook een formulier C1 “aangifte van persoonlijke en familiale toestand” gevoegd moet worden waarin sprake is van activiteiten die uitgeoefend worden tijdens de werkloosheid (zie art. art. 133 §2 Werkloosheidsbesluit), werd hiervan tijdelijk afgeweken tijdens de coronacrisis (zie art. 9 KB 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het Covid-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit (BS 2 april 2020). Evenwel is het zo dat deze afwijking niet gold voor de aanvraag om, de procedure betreffende en de toekenning van werkloosheidsuitkeringen die betrekking hebben op de maand september 2020 (zie art. 16 KB 30 maart 2020). Voor aanvragen tijdelijke werkloosheidsuitkeringen die betrekking hebben op de maand september 2020 moest dus wel degelijk een formulier C1 ingevuld worden. De heer M vroeg tijdelijke werkloosheidsuitkeringen aan vanaf 14 september 2020. Zijn aanvraag had dus wel degelijk een formulier C1 moeten bevatten. Hij kan zich niet verschuilen achter het feit dat hij mogelijk onwetend was inzake de verplichting tot aangifte van een zelfstandige activiteit omdat er geen formulier C1 werd ingediend samen met het formulier C.3.2.

Bovendien moet opgemerkt worden dat het formulier C3.2-Werknemer-Corona in alle geval duidelijk vermeldt: *“Ik weet dat ik iedere wijziging moet meedelen via mijn uitbetalingsinstelling”*. De heer M oefende nog geen zelfstandige activiteit uit op het ogenblik dat hij de tijdelijke werkloosheidsuitkeringen aanvraag, doch startte deze op 21 oktober 2020 op. Hij kan onmogelijk voorhouden dat dit geen wijziging betreft die hij diende aan te geven bij de RVA via zijn uitbetalingsinstelling. Het arbeidshof wijst in dat verband erop dat er tijdens de coronacrisis in geen geval een afwijking werd voorzien op art. 134 Werkloosheidsbesluit. Dit art. 134 Werkloosheidsbesluit voorziet het volgende:



“§1. De werkloze moet bij zijn uitbetalingsinstelling een nieuw dossier indienen, bevattende alle stukken welke de directeur nodig heeft om over het recht op uitkeringen te beslissen en het bedrag ervan te bepalen, wanneer:

1° de werkloze verhuist en de gemeente van de nieuwe hoofdverblijfplaats onder hetzelfde werkloosheidsbureau ressorteert;

2° wanneer er zich gedurende de werkloosheid een wijzigende gebeurtenis heeft voorgedaan die van invloed is op het recht op uitkeringen of op het bedrag ervan.

§2. Het dossier bedoeld in §1 moet inzonderheid een aangifte van de persoonlijke en familiale toestand bevatten indien:

1° de werkloze zijn overgang vraagt van een uitbetalingsinstelling naar een andere;

2° de werkloze van hoofdverblijfplaats verandert;

3° er zich een wijzigende gebeurtenis heeft voorgedaan in de persoonlijke of familiale toestand van de werkloze die van invloed is op het recht op uitkeringen of op het bedrag ervan.

§ 3. De werkloze moet gedurende de werkloosheid bij zijn uitbetalingsinstelling eveneens aangifte doen van elke wijziging van gegevens, noodzakelijk voor het beheer van zijn dossier, die hij vermeld heeft op eerder ingediende stukken.” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

De opname van het mandaat in de door de heer M. nieuw opgerichte vennootschap moet beschouwd worden als een wijzigende gebeurtenis in zijn persoonlijke toestand die van invloed is op het recht op uitkeringen of het bedrag ervan (art. 134 §1, 2° Werkloosheidsbesluit). De heer M. moest zodoende aangifte doen van de zelfstandige activiteit die hij opstartte in oktober 2021 tijdens zijn werkloosheid.

Dat in het formulier C3.2-Werknemer-Corona, zijnde een vereenvoudigde aanvraag tijdelijke werkloosheid voor uitkeringen tijdens de coronacrisis, geen uitdrukkelijke melding gemaakt wordt van het feit dat er bij de uitoefening van een activiteit tijdens de werkloosheid, hiervan aangifte gedaan moet worden, doet hieraan geen afbreuk. De algemene regel is dat er geen arbeid verricht mag worden tijdens een periode van (tijdelijke) werkloosheid. Er kan onmogelijk aanvaard worden dat een werkloze zich hiervan niet bewust zou zijn en niet zou beseffen dat werkloosheidsuitkeringen cumuleren met arbeid in principe niet toegestaan is en dat men als werkloze stappen moet zetten ten aanzien van de RVA zo men zulks toch zou willen doen.

Evenmin kan de heer M. zich verschuilen achter het feit dat hij slechts een arbeider is in de horecasector, met weinig intellectuele vorming en dat al deze verplichtingen complex en moeilijk te begrijpen zijn. Hij richtte voor zijn zelfstandige activiteit een vennootschap op waarbij hij een niet onaanzienlijk kapitaal inbracht. Er kan onmogelijk aangenomen worden dat aan dergelijke oprichting niet de nodige voorbereiding voorafging. Gelet daarop kan evenmin aangenomen worden dat de heer M. niet in staat zou zijn om de regelgeving die op hem van toepassing is te begrijpen.



Tenslotte voert de heer M. , aan dat hij ervan overtuigd was dat zijn verklaring aan het sociaal verzekeringsfonds voldeed. De sociale verzekeringsfondsen zijn niet de instantie die bevoegd is voor de werkloosheidsuitkeringen. Eventuele vragen inzake werkloosheidsuitkeringen moeten gericht worden tot de instellingen die de werkloosheidsuitkeringen uitbetalen, werkloosheidsbureaus of de RVA. De heer M. kon en mocht er voor wat de materie van de werkloosheidsuitkeringen betreft, niet op vertrouwen dat het sociaal verzekeringsfonds dienaangaande de nodige informatie zou verstrekken.

3.4

Rekening houdend met dit alles heeft de RVA terecht geoordeeld dat de heer M. vanaf 23 oktober 2020 niet langer zonder arbeid was en dat er geen sprake was van een activiteit die met werkloosheidsuitkeringen kon gecumuleerd worden.

De RVA heeft de heer M. zodoende terecht uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 23 oktober 2020 op grond van de art. 44, 45 en 48 Werkloosheidsbesluit.

3.5

De RVA vorderde de uitkeringen terug die de heer M. ontving voor de periode van oktober 2020 tot en met maart 2021 en dit op basis van art. 169, 1ste lid Werkloosheidsbesluit. Het gaat om een bedrag van 11.459,58 euro aan werkloosheidsuitkeringen (7.959,96 euro + 3.499,62 euro).

Een werkloze die onrechtmatig uitkeringen ontvangen heeft, is, op grond van art. 169 en 170 Werkloosheidsbesluit, verplicht deze terug te betalen. Deze regel is geen sanctie, maar louter de toepassing van de principes van het gemene recht. Art. 5.195 BW voorziet immers: *“Iedere betaling onderstelt een schuld: hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn, kan worden teruggevorderd overeenkomstig de artikelen 5.133 tot 5.134.”* (voorheen art. 1235 Oud BW)

De opgelegde terugvordering is het wettelijk gevolg van de terechte uitsluiting (zie hoger). Zoals hoger reeds werd uiteengezet, is het arbeidshof van oordeel dat er in dit dossier geen aanleiding toe bestaat om toepassing te maken van art. 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde.

De RVA beschikt over een termijn van 3 jaar om de terugbetaling van onverschuldigd betaalde werkloosheidsuitkeringen te bevelen (art. 7, § 13 Besluitwet Maatschappelijke Zekerheid) zodat de RVA naar het oordeel van het arbeidshof op 1 juli 2021 en op 18 november 2021 terecht kon beslissen om de uitkeringen die de heer M. genoot voor de periode van oktober 2020 tot en met mei 2021 terug te vorderen.



3.6

De heer M... voert in de eerste plaats aan dat de teruggevorderde bedragen (11.459,58 euro) niet overeenstemmen met de bedragen die hij ontvangen heeft (9.761,73 euro).

De terugvordering van werkloosheidsuitkeringen betreft evenwel steeds het brutobedrag van de uitkeringen, daar waar de heer M... persoonlijk slechts een nettobedrag ontvangen heeft, zijnde na afhouding van de bedrijfsvoorheffing dewelke werd doorgestort aan de fiscus. De bedrijfsvoorheffing die aldus wordt ingehouden heeft tot doel de belastingen te voldoen die verschuldigd zijn door de ontvanger van de vergoedingen in kwestie. Art. 276 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 bepaalt immers: *“De in artikel 1 vermelde belastingen worden naar de mate als hierna is bepaald gekweten door verrekening van [...] de bedrijfsvoorheffing [...]”*. De bedrijfsvoorheffing vormt aldus een voorafbetaling in naam en voor rekening van de belastingplichtige en het bedrag van deze bedrijfsvoorheffing wordt bij de uiteindelijke vaststelling van de belastingschuld daarmee verrekend. De bedrijfsvoorheffing maakt zodoende enkel een modaliteit uit van de inning van de door de belastingplichtige verschuldigde belasting, welke geen afbreuk doet aan het belastbaar karakter van het volledige bedrag van de uitkeringen waarop de belastingplichtige recht heeft. De doorstorting van de ingehouden bedrijfsvoorheffing aan de fiscus in naam van de belastingplichtige, komt derhalve neer op een betaling van een gedeelte van de uitkeringen waarop deze gerechtigd is. Het bedrag van deze bedrijfsvoorheffing moet dan ook beschouwd worden als een door de heer M... zijnde de belastingplichtige, ontvangen som. Dit betekent dat wanneer de heer M... ngevolge een onverschuldigde betaling gehouden is tot terugbetaling van een uitkering die hem niet toekwam, deze terugbetaling niet alleen betrekking heeft op het netto ontvangen bedrag, maar ook op het bedrag van de bedrijfsvoorheffing (zie en vgl. Cass. 2 december 2019, S.19.0038.F, <https://juportal.be>; zie ook i.v.m. onverschuldigd betaald loon: Cass. 16 september 2019, AR S.17.0079.F – S.18.0042.F, <https://juportal.be>). Na terugbetaling zal de heer M... evenwel een negatieve belastingfiche ontvangen om het bedrag van de bedrijfsvoorheffing te kunnen aftrekken.

Er bestaat zodoende geen enkele reden om het bedrag van de terugvordering te beperken tot de bedragen die ontvangen werden door de heer M...

3.7

Verder vraagt de heer M... in ondergeschikte orde om de terugvordering te beperken tot het brutobedrag van de inkomsten als zelfstandige, dan wel de terugvordering te herleiden tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning. Hij verwijst daarbij in beide gevallen naar het feit dat hij volledig van goede trouw was toen hij zijn activiteit als zelfstandige opstartte (zie p. 7 -9 en 10 van zijn conclusie).

Op grond van art. 169, 2^{de} lid Werkloosheidsbesluit wordt de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning zo de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen heeft ontvangen waarop hij geen recht had.



Op grond van art. 169, 5^{de} lid Werkloosheidsbesluit wordt de terugvordering beperkt tot het bruto bedrag van de inkomsten die de werkloze genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen zo de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen heeft ontvangen waarop hij geen recht had, of wanneer de directeur beslist gebruik te maken van de mogelijkheid slechts een verwittiging te geven in de zin van artikel 157bis.

Wat art. 169, 5^{de} lid Werkloosheidsbesluit betreft, is het zo dat deze bepaling slechts kan worden toegepast wanneer het onverschuldigde het gevolg is van de verboden cumulatie van de werkloosheidsuitkeringen en andere inkomsten die de werkloze ontvangen heeft (zie en vgl. Cass. 19 oktober 2015, S.15.0034.F, <https://juportal.be>; Cass. 29 februari 2016, JTT 2016, 263). In dit dossier zijn de werkloosheidsuitkeringen evenwel niet onverschuldigd omdat de heer M. deze gecumuleerd zou hebben met inkomsten, maar wel omdat hij een niet aangegeven en niet toegelaten zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend (mandaat in een vennootschap), waarbij het zelfs niet van belang is of deze activiteit hem nu al dan niet inkomsten opleverde (zie hoger). Aldus kan van deze bepaling geen toepassing gemaakt worden.

Wat art. 169, 3^{de} lid Werkloosheidsbesluit betreft, is het noodzakelijk dat de werkloze bewijst dat hij de uitkeringen waarop hij geen recht had “te goeder trouw” heeft ontvangen (ook art. 169, 5^{de} lid Werkloosheidsbesluit vereist trouwens hetzelfde bewijs van “goede trouw”).

Goede trouw wordt in deze materie niet vermoed en moet door de werkloze worden bewezen (zie en vgl. Cass. 2 december 1985, AR 4869, *Arr.Cass.* 1985-86, 467; Cass. 10 september 1984, AR 4364, *Arr.Cass.* 1984-85, 52).

De term “goede trouw” in de zin van de werkloosheidsreglementering heeft een geëigende betekenis, met name de afwezigheid van enige tekortkoming van de verzekerde in de concrete relatie met de werkloosheidsreglementering (zie en vgl. K. STEVENS, “Cumulatie van zelfstandige activiteit met werkloosheidsuitkeringen. Recente evolutie in de rechtspraak”, *Soc. Kron.* 2012, 169 en de rechtspraak aangehaald in voetnoot nr. 182). Goede trouw kan aanvaard worden in hoofde van een persoon van wie redelijkerwijze geacht kan worden dat hij niet kon weten dat hij zijn verplichtingen veronachtzaamde. De werkloze dient te bewijzen dat hij vreemd is aan de omstandigheden die aanleiding gaven tot de onverschuldigde uitkeringen (zie en vgl. Arbh. Gent, afd. Gent, 14 maart 2022, *TGR/TWVR* 2022, 281; Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 2 november 2017, *Limb. Rechtsl.* 2018, 204). Onwetendheid impliceert niet dat de werkloze te goeder trouw handelde (zie en vgl. K. STEVENS, “Cumulatie van zelfstandige activiteit met werkloosheidsuitkeringen. Recente evolutie in de rechtspraak”, *Soc. Kron.* 2012, 169-170 en de rechtspraak aangehaald in voetnoot nr. 183).

In dit geval bewijst de heer M. zijn goede trouw niet en brengt hij geen elementen bij om de rechtbank hiervan te overtuigen. Beweren niet op de hoogte te zijn van de



toepasselijke wetgeving of erop vertrouwd hebben dat de aangifte bij het sociaal verzekeringsfonds voldoende was, volstaat niet om het arbeidshof te overtuigen van iemands goede trouw. Ook het argument dat de heer M. niets te winnen, doch integendeel heel veel te verliezen had door geen aangifte te doen bij de RVA gaat niet op. De heer M. had integendeel wel degelijk te winnen bij een niet-aangifte: dit stelde hem in staat om -onbeperkt- eventuele inkomsten uit de zelfstandige activiteit te cumuleren met werkloosheidsuitkeringen.

De terugvordering is derhalve volledig naar recht verantwoord voor de periode van oktober 2020 tot en met mei 2021. Er is geen grond om de terugvordering te beperken tot een kortere periode of deze te beperken tot het bruto bedrag van de inkomsten die de heer M. genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen.

3.6

Art. 153 Werkloosheidsbesluit bepaalt dat de werkloze uitgesloten kan worden van werkloosheidsuitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 13 weken indien hij onverschuldigde uitkeringen heeft of kan ontvangen doordat een verplichte verklaring – anders dan deze bedoeld in art. 134 §3 – niet of te laat heeft afgelegd.

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, moet de opname van het mandaat in de door de heer M. nieuw opgerichte vennootschap beschouwd worden als een gebeurtenis die van invloed is op het recht op uitkeringen of het bedrag ervan (art. 134 §1, 2° Werkloosheidsbesluit). Tijdens de coronacrisis moest een aanvraag om tijdelijke werkloosheidsuitkeringen in afwijking van art. 133 §1, 4° en §2 weliswaar geen formulier C1 (aangifte van persoonlijke en familiale toestand) bevatten (zie hoger: art. 9 KB 30 maart 2020; uitgezonderd voor de maand september 2020), doch er werd niet voorzien in een afwijking op de verplichtingen ingevolge art. 134 Werkloosheidsbesluit. De heer M. moest zodoende aangifte doen van de zelfstandige activiteit die hij opstartte in oktober 2020 tijdens zijn werkloosheid. Hierdoor heeft hij werkloosheidsuitkeringen ontvangen waarop hij geen recht had.

Ingevolge art. 153 Werkloosheidsbesluit kan dus aan de heer M. een sanctie, bestaande in een uitsluiting van 4 tot 13 weken worden opgelegd.

De directeur kan zich beperken tot het geven van een verwittiging indien er zich in de voorafgaande twee jaar geen gebeurtenis heeft plaatsgevonden die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van een sanctie op grond van art. 153, 154 of 155 Werkloosheidsbesluit (art. 157bis § 1 en 3 Werkloosheidsbesluit).

Dit is er wat er gebeurde in dit dossier. Er werd aan de heer M. enkel een verwittiging opgelegd. Een verdere herleiding van deze sanctie is niet mogelijk.



3.7

Uit al het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing terecht werd genomen door de RVA en dat de arbeidsrechtbank deze beslissing terecht bevestigd heeft.

De heer M. is gehouden tot terugbetaling van de werkloosheidsuitkeringen die hij onterecht ontvangen heeft, nl. een bedrag van 11.459,58 euro (7.959,96 euro + 3.499,62 euro). De arbeidsrechtbank stipte in haar vonnis aan dat de RVA geen schriftelijke tegenvordering instelde. In graad van beroep deed de RVA dit wel met een conclusie die werd neergelegd op 13 januari 2023.

Zoals hoger reeds werd aangehaald, beschikt de RVA over een termijn van 3 jaar om de terugbetaling van onverschuldigd betaalde werkloosheidsuitkeringen te *bevelen* (art. 7, § 13 Besluitwet Maatschappelijke Zekerheid). De RVA is dus een administratie die zelfstandig een administratieve beslissing kan nemen tot terugvordering van ten onrechte uitbetaalde sommen, beslissing die geldt als uitvoerbare titel (zie en vgl. GwH 20 oktober 2009, nr. 162/2009, www.const-court.be). Dit blijkt ook uit art. 170 Werkloosheidsbesluit dat bepaalt dat de terugvordering van de onrechtmatig betaalde sommen *wordt bevolen* door de directeur.

Het uitdrukkelijk instellen van een tegenvordering door de RVA is enkel maar relevant en heeft enkel maar belang in de mate dat de bestreden beslissing door de arbeidsrechtbank of het arbeidshof zou vernietigd worden omdat zij onregelmatig is en de arbeidsrechtbank of het arbeidshof zodoende verplicht is om met volle rechtsmacht in de plaats van de RVA te treden en een nieuwe beslissing te nemen (zie en vgl. Cass. 20 mei 2019, S.16.0094.F, <https://juportal.be>).

In de huidige zaak wordt de beslissing van de RVA van 1 juli 2021 bevestigd, eerst door de arbeidsrechtbank en nu door het arbeidshof. De terugvorderingen die de RVA beval op 1 juli 2021 en op 18 november 2021, blijven zodoende ook overeind en gelden als uitvoerbare titel.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt de heer M. om te kunnen beschikken over aflossingstermijnen voor het voldoen van zijn schuld.

In verband met het toekennen van afbetalingstermijnen geldt art. 5.201 ("Respijttermijn") BW dat het volgende voorziet :

"De rechter kan, niettegenstaande ieder andersluidend beding, met inachtneming van de toestand der partijen, gebruik makend van deze bevoegdheid met grote omzichtigheid en daarbij rekening houdend met de termijnen die de schuldenaar reeds heeft genoten, gematigd uitstel verlenen voor de betaling en de vervolgingen doen schorsen, ook wanneer de schuld blijkt uit een andere authentieke akte dan een vonnis."



De arbeidsrechtbanken en arbeidshoven beschikken dus over een appreciatiebevoegdheid en zijn niet verplicht om in te gaan op een verzoek tot het toekennen van afbetalingstermijnen. Zo het arbeidshof ingaat op een verzoek tot het toekennen van afbetalingstermijnen dient het daarbij de toestand van partijen in acht te nemen, evenals de termijn van uitstel die de schuldenaar reeds genoten heeft. Het toestaan van afbetalingstermijnen is een gunstmaatregel waarmee zorgzaam moet worden omgesprongen.

Het arbeidshof dient vast te stellen dat de heer M wel beweert dat hij niet over “economieën of een patrimonium” beschikt waarmee hij zijn schuld zou kunnen uitbetalen, doch hieromtrent geen enkel stuk bijbrengt. Dat hij zich in een moeilijke financiële situatie bevindt dewelke het toekennen van afbetalingstermijnen zou kunnen rechtvaardigen, wordt dan ook geenszins aangetoond. Er kunnen zodoende geen afbetalingstermijnen toegestaan worden.

Het hoger beroep van de heer M is ongegrond.

4 KOSTEN VAN HET GEDING IN GRAAD VAN BEROEP

Art. 1017, 2de lid Ger.W. voorziet:

“Behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is, wordt de overheid of de instelling, belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in de artikelen 579, 6°, 580, 581 en 582, 1° en 2°, ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk, steeds in de kosten verwezen.”

Gelet op het voorwerp van de betwisting (art. 580, 1° en 2° Ger.W.) betreft het hier een rechtspleging zoals bedoeld in art. 1017, 2de lid Ger.W. zodat de RVA verwezen moet worden in de kosten.

Hierbij moet toepassing gemaakt worden van de bedragen vermeld in art. 4 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat. Dit art. 4 voorziet in afwijkende basis-, minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsvergoeding voor de rechtspleging zoals bedoeld in art. 1017, 2de lid Ger.W.

De heer M maakt aanspraak op “het basisbedrag” van de rechtsplegingsvergoeding.



De rechter dient met toepassing van de bepalingen van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding te bepalen. De rechter die zulks doet, miskent daarbij niet het algemeen rechtsbeginsel houdende de autonomie van de procespartijen in het civiele geding en evenmin het algemeen rechtsbeginsel tot eerbiediging van het recht van verdediging (zie en vgl. Cass. 3 maart 2023, AR nr. C.22.0258.N, RW 2022-23, 1473; Cass. 13 januari 2023, C.22.0158.N, <https://juportal.be>).

In dit geval heeft de heer M. beroep ingesteld tegen de beslissing van 1 juli 2021 waarbij onverschuldigd betaalde werkloosheidsuitkeringen teruggevorderd worden. Dit is een in geld waardeerbare vordering (zie en vgl. Cass. 11 april 2016, S. 14.0052.N/1, www.juportal.be).

Gezien het bedrag van de vordering (> 2.500,00 euro) moet de rechtsplegingsvergoeding bepaald worden op 437,25 euro.

De RVA wordt dan ook tot betaling van dit bedrag veroordeeld, evenals tot betaling van de bijdrage van 22,00 euro die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.



OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBEIDSHOF

De Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

Na mondeling advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, Advocaat-generaal, waarop repliek vanwege de raadsman van de RVA, oordeelt het arbeidshof op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben wat hierna volgt.

Het hoger beroep van de heer M is ontvankelijk, maar ongegrond.

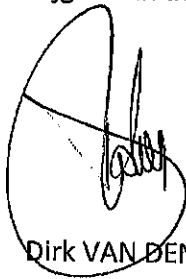
Het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 28 februari 2022 wordt bevestigd.

De RVA wordt op grond van art. 1017, 2^{de} lid Ger.W. veroordeeld tot de kosten van het geding in graad van beroep, die omvatten 437,25 euro rechtsplegingsvergoeding die toekomt aan de heer M en de bijdrage van 22,00 euro die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.



Aldus gewezen en ondertekend door de 7^{de} kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit :

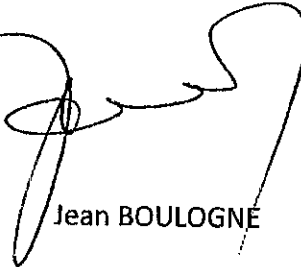
Annelies GIELEN, raadsheer
Jean BOULOGNE, raadsheer in sociale zaken, werkgever
Sylvia LOGIST, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bedlende
Bijgestaan door Dirk VAN DEN BROECKE, griffier



Dirk VAN DEN BROECKE



Sylvia LOGIST



Jean BOULOGNE



Annelies GIELEN

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 1 juni 2023 door:

Annelies GIELEN, raadsheer
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier



Dirk VAN DEN BROECKE



Annelies GIELEN.

